

נחת השלחן יו"ד סי' צא

בחגיגה ביטול האיסור בששים. כי כל הערובות איסור בהיתר הוא בחינת פגם בבחי' המלכות וקדושה שהיא בחי' נ"ן. וארז"ל שלכך לא נאמר נ"ן באשרי מפני שיש בה מפלה וכו' ואפילו הכי חזר דוד וסמכה ברו"ק שנאמר סומך ה' לכל הנפלים. וע"כ אם יש ששים בהיתר זה מרמז על החיזוק וסמיכה שיש לבחי' הקדושה ע"י בחי' הסמך שזה בחי' ששים המה מלכות ועיין במאמ' היכל הקדש סי' נ"ט. וע"כ לא אמרין חתיכה נעשה נבלה אלא בבשר בחלב שהוא כגופו של איסור שהוא מבחי' הסמך בחי' נבלה היפוך בחי' לבנה וקדושה אבל אם בלטה החתיכה משאר איסורים לא אמרין חגיגה מן התורה לכולי עלמא כי מאחר שגוף החתיכה הוא היתר שהוא מלך הקדושה אלא שנתערב באיסור וע"כ היא איז בבחי' נפילה ונאסרת אבל אעפ"כ יש לה תקוה עדיין לקום מנפילתה ע"י בחי' הסמך היינו כשיחוסף עליה היתר עד שמתבטל האיסור בששים בבחי' סומך ה' לכל הנפלים. וע"כ אין מבטלין איסור לכתחלה רק שיחוסף היתר ממילא בלא כוונה לבטל כי זה בחי' מה שדרז"ל נפלה ולא תוסיף עוד לקום מעלמה כי אם שהקב"ה בעלמו כביכול יקום אותה בבחי' חקום את סוכת דוד וכמו כן לענן זה כשמתכווין להוסיף היתר לבטל האיסור הוא כאלו כביכול בחי' הקדושה שהיא בחי' כנסת ישראל קמה מעלמה לבטל האיסור. אבל כשנחוסף ממילא זה סיעתא דשמיא בהשגחה השי"ה בבחי' סומך ה' (בעלמו כביכול) לכל הנפלים להקים אותם בבחי' חקום את סוכת דוד כנ"ל הגם שיעקר השלימות היא דווקא ע"י אהירותא דלחמא כידוע היינו שעל ידי אהירותא דלחמא שלנו יתעורר השי"ת מעלמו כביכול להקים אותה (ואין כאן מקום לבאר יותר בזה):

שם משמואל נח תרפ"א

בזוה"ק דארבעים יום של גשם המבול היו כענין ארבעים מלקות. וכבר דקדקנו שמלקות בפועל אינן אלא ל"ט ורק בקרא הזכיר ארבעים. ולמה היו כאן ארבעים יום בפועל. והתירוץ עפ"י דברי גור ארי' (פ' תצא) שמלקות ארבעים הן מחמת קלקול האדם שנוצר בארבעים יום ויצירת הגוף הוא בל"ט ימים ויום הארבעים הוא שלימות הנשמה שהיא הנפש. והנשמה אינה חוטאת אלא מחמת שהיא מחוברת לגוף וכל המחובר לו הרי הוא כמוהו. על כן כדי לנקות כל ארבעים הבחינות של ארבעים ימי היצירה צריכין ארבעים מלקות. אבל אחר שנלקה ל"ט מלקות ושבו כל חלקי הגוף שנוצרו בל"ט יום להיות נקיים. שוב הנשמה אינה צריכה עוד ללקות. שהרי עתה איננה מחוברת לטמא אלא לטהור. עכ"ד. ויש להוסיף ולומר שלא דווקא משום חיבור לטמא צריכה גם הנשמה לנקיון. אלא שאין אדם חוטא אלא מחמת התגברות כח החומר על כח הנשמה ומכניעה תחתיו עד שהיא בטלה אל החומר. וכמו חתיכה של היתר הבטלה בחתיכות איסור שהחתיכה עצמה נעשית נבילה. אך ע"י סילוק האיסור מן חתיכות הנבילה הותרה ממילא חתיכת ההיתר. כך הוא בנפש האדם שהיתה בטלה אל כוחות החומר וכשננטה החומר ממילא הנפש נקי וטהורה. אך זה יצדק בנפש ישראל שמעצמה היא נקי וטהורה. אבל נפש הגויים שמגפן סדום גפנם ומשדמות עמורה איננה נטהרת במירוק ל"ט החלקים. וע"כ צריכה גם היא ללקות וצריכה לארבעים שלימות:

כסא דוד לחיד"א דרוש ו'

א"נ אפשר במשז"ל כי האדם ברשעו הקורא בתורה ועושה מצות הכל הולך לסט"א וכמ"ש ורשע אמר אלהים מה לך לספר חקי והפליגו בזה הקדוש על המדבר לשון הרע וכיוצא ואח"כ לומד בתורה. וכבר כתבו חכמי המוסר ובפרט האשל הגדול הרב מהר"ם אלשיך ז"ל להזהר כי החי יתן אל לבו כי הלא הלשון הוא כלי שרת לעבוד את ה' ובפרט בגלות החיל הזה אשר הן בעון חוללנו נעשינו חולי חולין ואין לנו מקדש ולא קרבנות צבור ויחיד ולא כהן שיכפר בעדנו רק זה נשאר לעבוד ה' בלשון לברך את ה' ולהתפלל וללמוד ולפייס לעני וכיוצא. ונמצא רוב עבודת ה' עתה הוא בלשון. והרי המדבר לה"ר הוא שקול כע"ז ג"ע וש"ד ונבלות הפה אפי' נחתם לו וכו' וכיוצא בשאר דברים האסורים ונמצא מטמא הלשון וכל הגוף כי בע"ז נטמא כל גופו וכ"ש שלה"ר שקול כע"ז ג"ע ש"ד ונמצא הלשון בפרט שקץ ישקצנו ויטנפהו לדבר לה"ר וליצנות ושקר וחנופה אשר באחת מהם הלשון נפגם ונמאס יהיה סרו"ח סר"ח העורף ונעשה איסור כולל חתיכה דאיסורא. ואיך אח"ך יבא לשרת ה' אלהי עולם בכלי נמאס ומשוקץ ולברך ולהתפלל וללמוד וכדאי בזיון וקצף לעבוד את ה' בכלי טמא ומטומא אוי לאותה בושח זהו תורף דבריהם ז"ל וז"ש אל תתן את פיך לחטיא את בשרך שלא תדבר לה"ר וכיוצא לחטיא את בשרך שכל גופך חתיכה נעשית נבלה. ואל תאמר לפני המלאך כי שגגה היא כי מה עשה דיבור בעלמא ונמשכו הדברים בשבתו עם אהוביו ומיודעיו. כי הוא עון פלילי. ולא עוד אלא כי אח"ך כשלומד ומתפלל בהאי לישראל מסאבא מגדיל עונות לעבוד ה' בכלי טמא וז"ש למה יקצוף האלהי על קולך ע"ד הקול קול יעקב כלומר קול תפלה ולימוד וחבל את מעשה ידיך על רוב זדונך לשרתו בכלי מלוכלך נבזה ונמאס.

WHATSAPP

EMAIL

PODCAST

TORAHANYTIME

ALLDAF

DAFYOMI PORTAL

KOLHALASHON